

Z D J E C I E

scenariusz filmu dokumentalnego TV

scenariusz

1. Z d j ę c i e

Pan Józef Rybiński opowiada (100%) o okolicznościach, w których zrobił zdjęcie, okolicznościach dość szeroko pojętych - tu znajdziemy się krótką historią zdobycia tego domu, ~~określenie~~ ulicy, może całej Pragi. Opuszczamy Rybińskiego - pokazujemy dotyczące tematu zdjęcia fotograficzne, których Rybiński, jako żołnierz I Armii zrobił ponad 5 tysięcy. Także filmowe zdjęcia jego mieszkania, które jest właściwie laboratorium i archiwum. Jest też fotografia Rybińskiego z aparatem przy oku. Sekwencja kończy się demonstracją fotografii chłopców.

2. S z u k a n i e

W komentarzu wyjaśniamy, że będziemy szukać chłopców. (Być może zdradzimy ekipę - to może ułatwić nam pracę - jeżeli tak zrobimy, nie będzie dziwnym mikrofon czy technik w kadrze. Może się zdarzyć, że w którymś momencie realizacji warunki będą wyjątkowo trudne - stąd to zabezpieczenie.)

Szukamy bohaterów fotografii. Pokazujemy dom, podwórko - typowa międzywojenna zabudowa - studnia. Dowiadujemy się, kto w tym domu mieszka od wojny (100%) (Z dokumentacji wiadomo, że jest bardzo wiele takich osób, nawet całych rodzin) . Wchodzimy z kamerą do mieszkań nieuprzedzonych lokatorów, zaczepiamy na ~~podwórku~~ podwórzu, na schodach. Pokazujemy fotografię, pytamy czy pamiętają tych chłopców, słuchamy (100%), notujemy fakty, wspomnienia, adresy. W tym momencie powstaną prawdopodobnie dwa wątki - dwóch chłopców. Idziemy śladem bohaterów, od adresu do adresu, poznajemy ludzi i ~~ich~~ ich opowiadania krok za krokiem odtwarzamy życie chłopców. Im bardziej skomplikowane będą ich losy, ~~tylko~~ a więc im bardziej skomplikowana będzie sekwencja - tym lepiej - bo tym więcej dowiemy się o nich samych i o okolicznościach w jakich

żyli i w jakich żyją teraz, jakie jakim zmianom i wahanom podlegały warunki ich życia. Jesteśmy coraz bliżej - wreszcie docieramy do bohaterów.

Uwaga. Jeżeli nie dotrzemy do któregoś z chłopców, albo, co mało prawdopodobne do obu, film skończy się tutaj. Wtedy jeszcze raz demonstrujemy zdjęcie z wezwaniem, z prośbą o zgłoszenie się bohaterów, które to zgłoszenie może się stać tematem następnego filmu lub audycji.

5.0 h k o p e y

W tej sekwencji poznajemy ich. Najpierw ich reakcja na zdjęcie - wzruszenie wspomnienia, byli wtedy bardzo mali, pamiętają niewiele, być może to zdjęcie coś im przypomni, przybliży tamten ważny dzień. Chyba pamiętają okoliczności w jakich ich sfotografowano. Na ile ich relacje będą się różnić od wersji Rybickiego - przecież to zupełnie inny punkt widzenia (z drugiej strony aparatu, to oni byli wyzwalani, dzieci) Potem opowiedzą (100%) o sobie, ilustrować to będziemy fotografiami z ich szkolnej wycieczki, matury, ślubu, chrzcin ich dzieci. Opowiedzą, co teraz robią, jakie są ich zamirowania, jak pracują, jak mieszkają, jak żyją. (ilustracja zdjęciami filmowymi)

Zależnie od wyników dotychczasowych zdjęć można doprowadzić do spotkania z Rybickim - wynikiem interesujący materiał.

Jeżeli któryś z chłopców ma dzieci (może w tym wieku - z fotografii) pokazujemy je w czasie zabawy, montujemy to ~~z~~ ze starym zdjęciem, pokazujemy, że mimo wspomnień, wzruszeń, mimo pamięci jesteśmy na szczęście daleko od tamtych dni. Bawiące się dzieci.

Z D J E C I N
szkie scenariusza filmu dokumentalnego TV

Szesnastego września 1944 rą Józef Rybiński, żołnierz IV Dywizji I Armii Wojska Polskiego, fotomator, na podwórzu dopiero co wyzwolonego domu przy ulicy Brzeskiej 5 zrobił pamiątkowe zdjęcie. Jedno z nich przedstawia dwóch małych, rozśmieszonych chłopców w wojskowych czapkach i z przewieszonymi przez szyję poposekami.

Prześledzenie losów tych chłopców, dotarcie do nich to temat tego filmu. Nie wiemy kim oni są, nie wiemy gdzie są, mamy tylko zdjęcie - to punkt wyjścia. Szukamy ich. Jest to ryzykowne, ale tu kryje się szansa tego filmu - losy ludzi to także losy kraju w którym żyją, i na przykładzie dzieci z praskiego podwórka możemy dowiedzieć się o Polsce rzeczy ważnych i ciekawych.

Będziemy rejestrować na taśmie wszystkie etapy tych poszukiwań - począwszy od autora zdjęcia Rybińskiego a skończywszy na chłopcach - dziś już dorosłych mężczyznach. Będziemy pytać na podwórzu, zaczepiać na klatce schodowej, wchodzić do mieszkań, Będziemy starać się opowiedzieć historię życia dwu ludzi tak jak widzieli ją sąsiedzi, znajomi. Przy okazji poznamy ludzi ciekawych i mniej interesujących, słuchać ich opinii, ich opowiadań. Będziemy obserwować, jak często opinie ludzkie na ten sam ^{temat} są różne, jak w pamięci ludzkiej zakierają się fakty, zdarzenia, tak często przecież ważne.

Potem oni sami - starsi ~~starsi~~ chłopcy - kim są, jak żyją, co myślą, czy pamiętają żołnierza z Leica? Czy zdjęcia, którego nigdy nie widzieli obudzi w nich wspomnienia? Jakie? Prawdopodobnie ich wzruszy, jak się zachowają, co powiedzą w pierwszej chwili? Na to i na wiele innych pytań, których w tym momencie nie można jeszcze postawić odpowie ten film.

Krzysztof Kieślowski
Warszawa, Wrzeczono 54 a m. 69

Z D J E C I E
szkie scenariusza filmu dokumentalnego TV

Szesnastego września 1944 rą Józef Rybicki, żołnierz IV Dywizji I Armii Wojska Polskiego, fotoamator, na podwórzu dopiero co wyzwolonego domu przy ulicy Brzeskiej 5 zrobił pamiątkowe zdjęcia. Jedno z nich przedstawia dwóch małych, roześmianych chłopców w wojskowych czapkach i z przewieszonymi przez szyję pepeszami.

Prześledzenie losów tych chłopców, dotarcie do nich to temat tego filmu. Nie wiemy k m oni są, nie wiemy gdzie są, mamy tylko zdjęcie - to punkt wyjścia. Szukamy ich. Jest to ryzykowne, ale tu kryje się szansa tego filmu - losy ludzi to także losy kraju w którym żyją, i na przykładzie dzieci z praskiego podwórka możemy dowiedzieć się o Polsce rzeczy ~~ważnych~~ i ciekawych.

Będziemy rejestrować na taśmie wszystkie etapy tych poszukiwań - począwszy od autora zdjęcia Rybickiego a skończywszy na chłopcach - dziś już dorosłych mężczyznach. Będziemy pytać na podwórku, zaczepiać na klatce schodowej, wchodzić do mieszkań, Będziemy starać się opowiedzieć historię życia dwu ludzi tak jak widzieli ją sąsiedzi, znajomi. Przy okazji poznawać będziemy ludzi ciekawych i mniej interesujących, słuchać ich opinii, ich opowiadań. Będziemy obserwować, jak często opinie ludzkie na ten sam ^{temat} są różne, jak w pamięci ludzkiej zacierają się fakty, zdarzenia, tak często przecież ważne.

Potem oni sami - ~~dziś już~~ chłopcy - kim są, jak wyją, co myślą, czy pamiętają żołnierza z Leica? Czy zdjęcia, którego nigdy nie widzieli obudzi w nich wspomnienia? Jakie? Prawdopodobnie ich wzruszy, jak się zachowają, co powiedzą w pierwszej chwili? Na to i na wiele innych pytań, których w tym momencie nie można jest cze postawić odpowie ten film.